

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE. — DOCTRINA. — JURISPRUDENȚĂ. — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, GEORGE MEITANI, G. G. DANIELOPOLU,
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

REVISTA APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. revista nu apare

GR. G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

Subscripțiunea la marele împrumut al Statului este:

1° Plasamentul cel mai sigur și rentabil pentru capitaluri disponibile și micile economii;

2° Subscrierile sunt ireductibile, iar obligațiile împrumutului scutite de orice impozit în prezent și în viitor;

3° Scopul împrumutului este eminentamente național și patriotic.

Toți câți aveți bani disponibili și economii, grăbiți-vă a lua la această primă parte manifestare a capitalurilor românești.

SUMAR:

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ.— *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea II*: A. Micu Alcalay cu Osias Mischonsniky (Competență penală.— Acțiune publică.— Daune.— Judecarea lor).— *Observațiune S. R.*

Curtea de apel din București, secțiunea III: Sinan Husmen cu Ministerul public (Act juridic.— Termeni.— Natura lui.— Interpretare).

Condemnațiunile colective în Belgia.

Împrumutul național 5% din 1916.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA II.

Audiența dela 1 Februarie 1916

Președinta d-lui V. Râmniceanu, președinte

A. Micu Alcalay cu Osias Mischonsniky

COMPETENȚĂ PENALĂ. — ACȚIUNE PUBLICĂ. — DAUNE.—
JUDECAREA LOR.— ART. 3 ȘI 8 PR. PEN.

COMPETENȚĂ PENALĂ.— ACȚIUNE PUBLICĂ.— ACHITARE.—
DAUNE.— INCOMPETENȚA INSTANȚELOR CORECȚIONALE DE A
MAI STATUĂ ASUPRA LOR.— ART. 8 ȘI II PR. PEN.

1° Potrivit dispozițiilor art. 3 și 8 pr. pen., instanțele corecționale fiind instituite a judecă în mod principal acțiunea publică tinzând la pedepsirea infracțiunilor, judecă în mod accesoriu și reparațiunea daunelor ce s'ar pretinde că s'au cauzat prin vre-o infracțiune a legii penale, de unde rezultă că instanțele penale nu sunt compe-

tente să se pronunțe asupra daunelor reclamate de partea vătămată, decât dacă recunosc existența infracțiunii și culpabilitatea inculpatului.

2° Dacă acțiunea publică este respinsă și inculpatul achitat, indiferent pentru ce motive, instanțele corecționale se găsesc în fața unui proces civil, despărțit de orice proces penal, pe care nu mai au dreptul și calitatea să-l judece.

No. 228.— Casată, în urma recursului făcut de A Micu Alcalay, deciziunea Curței de apel din București, sect. III, cu No. 346 din 1915, în proces cu Osias Mischonsniky.

S'au ascultat: d-l avocat St. Dumitrescu, pentru recurent, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat G. Elefteriu, pentru intimat, în combateri; d-l procuror Fr. Papp, în concluziuni.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Necompetință, exces de putere și violarea art. 3, 8 și 11 pr. pen. Este de principiu, că acțiunea civilă nu poate fi exercitată înaintea instanțelor represive, decât în cazul când faptul care face obiectul acțiunii civile, constituie o infracțiune, pedepsită de legea penală. Consecința care decurge din acest principiu este că nu e de ajuns ca acțiunea civilă să-și aibă cauza în simple fapte vătămătoare; trebuie încă, pentru ca jurisdicțiunea represibilă să poată statua asupra unei asemenea acțiuni, ca faptul pe care se bazează cererea în reparațiuni civile, să constituie, fie o crimă, fie un delict, fie o contravențiune. Prin urmare, când o instanță penală achită pe un inculpat, or pentru ce motiv, această instanță nu mai poate statua asupra cererii de despăgubiri, formată contra lui de partea civilă, chiar dacă, cu toată achitarea, ar subsista în sarcina inculpatului un quasi-delict, care ar putea da naștere la despăgubiri civile. Singura derogare la această regulă este în materie de crimă, când Curtea cu jurați poate, cu toată achitarea acuzatului, să statueze asupra cererii de despăgubire a părții civile. În speță, Curtea de apel deși recunoaște că faptul de contrafacere, prevăzut și penat de art. 334, 350 și 341 c. p. ce ni se impută, nu întrunește caracterul acestui delict și

ca atare ne achită, totuș ne condamnă la despăgubiri civile, către partea pretinsă vătămată, obligându-ne în acelaș timp să suprimăm din cărțile: «Album de cântece și coruri școlare și solfegiu și cântece», cântul «La Arme». Judecând astfel, ca instanță penală, o acțiune civilă care nu mai isvoră dintr'un delict, Curtea de apel și-a atribuit o competență ce nu avea de la lege, a comis un vădit exces de putere și a violat art. 3, 8 și 11 pr. pen. care specifică condițiile în care acțiunea civilă se poate exercita înaintea instanțelor represive».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care rezultă că recurenții H. L. Ivela și A. Micu Alcalay, fiind dați judecării, în baza art. 339, 340 și 341 din codul penal, cel dintâi pentru că ar fi contrafăcut marșul «La Arme», în lucrările sale didactice «Album de cântece școlare, solfegii, etc.», iar cel de aldoilea pentru că editat și pus în vânzare acele lucrări. Curtea de apel, ar fi după ce stabilește că faptele imputate numiților nu întrunesc elementul intențiunii culpabile pentru existența delictelor ce fac obiectul urmăririi, pedeoparte, pronunță achitarea lor, iar pedealta, îi condamnă la despăgubiri civile și îi obligă, în acelaș timp, să suprimă din acele lucrări cântecul în chestie;

Considerând că, după dispozițiunile art. 3 și 8 pr. pen., instanțele corecționale sunt instituite a judeca în mod principal acțiunea publică tinzând la pedeapsa infracțiunilor, și în mod accesoriu judecă și reparațiunea daunelor ce s'ar pretinde că s'au cauzat prin vr'o infracțiune a legii penale;

Că, din aceste dispozițiuni, rezultă că instanțele corecționale nu sunt competente să se pronunțe asupra daunelor reclamate de partea vătămată, decât dacă recunosc existența infracțiunii și culpabilitatea inculpatului;

Considerând că, conform acestei reguli de competență, bazată pe principiul diviziunii jurisdicțiunilor, dacă acțiunea publică este respinsă și inculpatul achitat, indiferent pentru ce motive, instanțele corecționale se găsesc ca atare în fața unui proces civil, despărțit de orice proces penal, pe care nu au dreptul și calitatea să-l judece;

Considerând că, în speță, Curtea de apel achitând pe recurenți, pe motiv că faptele ce li-se impută nu întrunesc elementele cerute de lege, pentru existența delictului de contrafacere și cu toate acestea, prin aceeaș deciziune, condamnându-i la despăgubiri civile și la suprimarea paginei lor din lucrările ce conțin cântecul pretins contrafăcut, a săvârșit un învederat exces de

putere, violând și dispozițiunile art. 3 și 8 pr. pen. și, prin urmare, mijlocul de casare este întemeiat;

Văzând și dispozițiunile art. 35 din legea organică a Inaltei Curți;

Pentru aceste motive, casează fără trimitere.

Observațiune.— După cum vedem, Inalta Curte, prin decizia de mai sus, a rezolvit în sensul vechei sale jurisprudențe, chestiunea dacă, după achitare, tribunalele corecționale pot condamnă pe inculpat la despăgubiri civile.

Chestiunea datează de mult și e foarte controversată.

În materie criminală nu e nici o îndoială. Art. 361 și 389 pr. pen. sunt formale în această privință, și atât doctrina, cât și jurisprudența, au admis că, deși acuzatul e achitat, el poate să fie condamnat să plătească despăgubiri, fiindcă se poate ca faptul să fie păgubitor, cu toate că acuzatul a scăpat de pedeapsă prin o scuză peremptorie, or prin o cauză de culpabilitate (V. F. Hélie, *Tr. de l'instr. crim.*, t. IX, p. 288; I. Tanoviceanu, *Curs de procedură penală*, No. 708; Cas. II, 3 Febr. 1893 și 27 Noembrie 1897; C. Buc. I, 22 Sept. 1893, în *Dreptul* din 1893, No. 68). În ce privește însă tribunalele corecționale și de simplă poliție, chestiunea e controversată.

«Dacă la jurați, zice d-l Tanoviceanu, acuzatul poate fi condamnat la despăgubiri, acest lucru l-ar putea face cu atât mai mult tribunalele corecționale, fiindcă dacă la jurați e temere de contrazicere între gândul juraților și al judecătorilor asesori, această temere nu poate să existe când e vorba de tribunalele corecționale și de simplă poliție, unde acelaș judecător se pronunță asupra întregii afaceri civile și penale și asupra chestiunii atât de drept, cât și de fapt. Când jurații aduc un verdict negativ, poate că ei au înțeles că acuzatul n'a comis fapta, ori că ea nu există, și dacă judecătorii în acest caz vor condamnă la despăgubiri civile, prin aceasta ei vor contrazice vederile și voința juraților, ceea ce va provoca ostilitate între jurați și magistrați; această temere nu poate să existe la tribunalele corecționale, care nu e probabil că vor da hotăriri contradictorii.

«Dar, chiar presupunând astfel de hotăriri, deoarece, conform legii, hotăririle sunt motivate, ele vor fi supuse cenzurii Curței de casație, care le va casă, în cazul când admitând existența faptei sau necomiterea ei de inculpatul achitat, vor condamnă tatus la daune».

Afară de acest motiv, d-l Tanoviceanu mai invoacă, în sensul doctrinei sale, un al doilea.

«Se știe că regulile relative la Curțile cu jurați se aplică și la tribunalele corecționale și de simplă poliție, afară de o dispoziție a legii în sens contrariu; prin urmare, se pare că art. 381 și 389 pr. pen., care permite ca acuzatul achitat să fie condamnat la daune, să se aplice și la tribunalele corecționale și polițienești, întrucât nu există un text care să dispună contrariul» (I. Tanoviceanu, op. cit., p. 609, No. 971 și 972, cum și articolul și nota aceluiaș autor, din *Curierul judiciar*, No. 38 din 1909 și No. 27 din 1916).

Argumentarea profesorului nostru de drept penal, nu a schimbat jurisprudența Inaltei Curți, care, după cum am văzut, a rămas statornică în sistemul său, că instanțele corecționale nu sunt competente să se pronunțe asupra daunelor reclamate de partea vătămată, decât dacă recunosc existența infracțiunii și culpabilitatea inculpatului (V. Cas. II, No. 428 din 13 Iulie 1896; id. No. 549 din 12 Iunie 1900, în *Dreptul* din 1900, No. 65; C. Buc., 20 Noembrie 1902, în *Dreptul* din 1902, No. 79).

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA III

Audiența dela 26 Septembrie 1915

Președința d-lui Fr. Papp, președinte

Sinan Husmen cu Ministerul public

ACT JURIDIC. — TERMENI. — NATURA LUI. — INTERPRETARE. HOTĂRÎRE PENALĂ. — CONDEMNĂȚIUNE. — EXECUTARE. — SUSPENDARE.

HOTĂRÎRE PENALĂ. — IREVOCABILITATE. — AUTORITATE DE LUCRU JUDECAT. — CHESTIUNE PREJUDICIALĂ. — EXECUTARE.

FALS. — INCIDENT IVIT ÎN CURSUL UNUI PROCES PRINCIPAL PENAL. — SUSPENDAREA LUI. — CÂND SE POATE ADMITE. — ART. 450 ȘI 463 PR. PEN.

FALS. — INSCRIȚIUNE ÎN FALS. — ACT AUTENTIC. — FORȚĂ PROBANTĂ. — SUSPENDAREA EI. — ART. 450 ȘI 463 PR. PEN.

ACT AUTENTIC. — ÎNVESTIREA LUI CU FORMULA EXECUTORIE. — SUSPENDAREA EXECUTĂREI. — FALS. — HOTĂRÎRE PENALĂ. — EXECUTARE. — SUSPENDAREA EI. — ART. 1173 CODUL CIVIL.

STRĂINI. — LEGEA ASUPRA CONTROLULUI STRĂINILOR. — ART. 8 ȘI 13 DIN LEGE.

1⁰ Pentru a se judecă caracterul unui act ca instrument juridic, nu trebuie a se privi numai termenii întrebuițați la confecționarea lui, cari pot fi de multeori improprii, ci trebuie a se lua ca criteriu natura actului în sine, intențiunea celui care l-a făcut și circumstanțele cari l-au determinat.

2⁰ Nici o condamnățiune penală nu se poate executa decât dacă hotărîrea este irevocabilă, și executarea ei nu poate fi suspendată atâta timp cât irevocabilitatea rămâne indiscutabilă, căci altfel s'ar paraliza efectul condamnățiunilor și scopul justiției penale n'ar mai putea fi atins.

3⁰ Atunci când irevocabilitatea unei hotărîri este pusă în discuțiune pe motive autorizate, cari n'ar fi de natură să provoace posibilitatea unei reformări a judecării, autoritatea lucrului judecat fiind sdruncinată și certitudinea condamnățiunii ne mai existând, execuțiune legală nu mai poate fi, până la tranșarea chestiunii prejudiciale, care pune în dubiu lucrul judecat.

4⁰ Cu ocaziunea unui fals incident ivit în cursul unui proces principal de natură penală, judecătorii sunt obligați să suspende procesul principal și să trimită cercetarea falșului la judecătorul de instrucție, numai atunci când sunt indicii serioase contra aceluia cari sunt arătați ca autori ai falșului.

5⁰ Prin faptul însuș al admisibilității inscripțiunii în fals de către judecată, forța probantă a actului incriminat este suspendată.

6⁰ Dispozițiunile art. 1173 c. civ., potrivit cărora executarea unui act autentic investit cu formula executorie, nu se suspendă decât printr'o ordonanță definitivă de trimitere în judecată, dată contra pretinsului autor al falșului, nu și-au aplicațiunea decât în privința unui act sau hotărîri cari conțin executarea unei obligațiuni civile, iar nu a unei pedepse penale, și aceasta din cauza

naturei diferite a celor două feluri de executări, căci pe când în materie civilă o hotărîre se poate executa provizoriu chiar când este posibilă reformarea ei, în materie penală executarea nu are loc decât când există o certitudine că hotărîrea nu mai poate fi revocabilă.

7⁰ Dispozițiunile art. 13 din legea pentru controlul străinilor, potrivit cărora străinul care se va face culpabil de delictul că s'a servit cu un pașaport fals pe un alt nume decât al său, va fi judecat în stare de arestare și conform art. 8 din lege a pașapoartelor, se aplică numai străinilor cari n'au reședință în țară.

Curtea,

Având în vedere că, din actele aflate la dosar, din concluziile orale ale Ministerului public, în fața Curței, și din apărarea lui Sinan Husmen, rezultă în fapt că, în ziua de 10 Ianuarie 1915, dresându-se, în contra lui Sinan Husmen, un proces-verbal pentru că s'a găsit asupra sa un pașaport, care nu eră pe numele lui, și fiind trimis în judecată, tribunalul Ilfov, secțiunea I, prin sentința corecțională No. 706 din 16 Aprilie 1915, l-a condamnat, în lipsă, în baza art. 130 c. pen., combinat cu art. 7 și 8 din legea pașapoartelor, la trei luni închisoare corecțională.

Că, în urmă, comunicându-i-se copie după această sentință și nefăcând apel, parchetul de Ilfov a considerat condamnățiunea definitivă și a emis, în executarea zisei sentințe, mandatul de arestare cu No. 2676 din 1915, în baza căruia Sinan Husmen a fost încarcerat în penitenciarul Văcărești, la 17 August 1915;

Că, numitul, văzându-se arestat, a făcut, pedeoparte, contestațiune în contra executării zisei sentințe, iar pedealtăparte, a adresat o petițiune, prin care cere să fie pus în libertate pe cauziune, până la judecarea contestațiunii, cereri a căror judecată a fost fixată pentru ziua de 25 August 1915;

Că, la această zi, tribunalul Ilfov, secția I, luând în examinare contestațiunea, Sinan Husmen a susținut că, pentru ziua de 16 Aprilie 1915, când a fost condamnat în lipsă, nu i s'a comunicat citația spre a veni să se apere, și în urmă nici copie după sentința condamnătoare, ca să poată uză de dreptul de opozițiune și apel, declarând că se înscrie în fals, atât în contra procesului-verbal dresat în ziua de 22 Ianuarie 1915, de către subcomisarul T. Paraschivescu, în care se spune că i s'a comunicat citația, cât și în contra procesului-verbal cu data de 10 Iunie 1915, dresat de subcomisarul P. Păunescu, în care se spune că i s'a comunicat copie după sentința condamnătoare la locuința sa din București, calea Dudești, No. 123;

Că, tribunalul, luând act de înscrierea în fals, pe care o găsește serioasă, prin încheerea cu No. 8933 din 25 August 1915, suspendă judecata contestațiunii până la cercetarea falșului de către instanțele penale, iar în ce privește cererea de liberare, făcută de numitul Husmen, tribunalul, prin aceeași încheere, o respinge;

Că, Sinan Husmen, rămânând nemulțumit pe hotărîrea tribunalului, numai în ce privește respingerea cererei sale de liberare, a declarat apelul de față, care urmează a se judecă astăzi.

Având în vedere că, în prim rând, prin încheerea tribunalului, atacată cu apel, cât și de către Ministerul

public, azi în instanță, se susține că, cererea lui Sinan Husmen, așa cum e formulată, e inadmisibilă în drept, de oarece liberarea pe cauțiune nu e reglementată de lege, decât în materie de arest preventiv și, în speță, fiind vorba de o arestare făcută în executarea unei pedepse care decurge dintr'o condamnățiune cu caracter definitiv, ea trebuie să fie respinsă ca atare;

Având în vedere că, apelantul a obiectat că, deși prin petițiunea ce a adresat tribunalului spune că cere liberarea provizorie pe cauțiune morală, prin aceasta însă, explică, că, n'a înțeles altceva decât suspendarea executării sentinței condamnătorii și deci a mandatului de arestare, emis de parchet în baza ei, până la cercetarea falșului și a judecării contestațiunii ce a făcut;

Având în vedere că, pentru a se judecă caracterul unui act ca instrument juridic, s'a admis ca principiu constant că, nu trebuie a se privi numai termenii întrebunțați la confecționarea lui, cari pot fi de multeori improprii, ci caută a se luă ca criteriu, natura actului în sine, intențiunea celui care l-a făcut și circumstanțele cari l-au determinat;

Având în vedere că, din împrejurările de fapt, stabilindu-se că apelantul Sinan Husmen a fost arestat cu un mandat emis în baza unei hotărâri considerată ca definitivă, rezultă de aci, în mod învederat, că cererea sa de liberare nu poate fi privită ca având caracterul cererii de liberare pe cauțiune, în înțelesul art. 115 și urm. pr. pen., ci ca o cerere de suspendarea executării sentinței și ca consecință și a mandatului de arestare emis în virtutea ei;

Că, odată stabilit acest punct, rămâne a se cercetă și a se vedeă dacă este posibilă suspendarea executării unei sentințe în materie penală;

Având în vedere că, există un principiu constant, care este consfințit și de texte de lege că, nici o condamnățiune penală nu se poate executa decât dacă hotărârea este irevocabilă și executarea ei nu poate fi suspendată, atâta timp cât irevocabilitatea rămâne indiscutabilă, căci altfel s'ar paraliză efectul condamnățiunilor și scopul justiției penale n'ar mai putea fi atins;

Având în vedere că, din aceste principii decurge consecința logică și juridică, că, atunci când irevocabilitatea unei hotărâri este pusă în discuțiune pe motive autorizate, cari ar fi de natură să provoace posibilitatea unei reformări a judecăței, autoritatea lucrului judecat

fiind sdruncinată și certitudinea condamnățiunii ne mai existând, executare legală nu mai poate fi până la tranșarea chestiunii prejudiciale, care pune în dubiu lucrul judecat, căci, altfel, s'ar ajunge la consecințe funeste, prin aceea că s'ar vedeă hotărâri executate și în urmă reformate, ceea ce ar constitui un rău social ireparabil, lucru care n'a putut intra în vederile legiuitorului;

Că, față de aceste principii, urmează a se examina și a se vedeă dacă în speță apelantul Sinan Husmen a adus vreun motiv pentru a putea paraliză efectele condamnățiunii și executării ce apasă asupra-i;

Având în vedere că, numitul Sinan Husmen, în urma contestațiunii ce a făcut, a susținut, la prima instanță, că sentința tribunalului Ilfov, secția I, cu No. 706 din 16 Aprilie 1915, prin care a fost condamnat în lipsă la trei luni închisoare corecțională, pentru că s'ar fi servit de un pașaport pe nume strein, nu este definitivă și deci nici executorie, deoarece, nu i s'a comunicat citație pentru ziua de 16 Aprilie 1915, când a fost condamnat în lipsă și nici copie după sentința condamnătoare, spre a putea uză de dreptul de opozițiune și apel, declarând că se înscrie în falș în contra procesului-verbal dresat în ziua de 22 Ianuarie 1915, de subcomisarul T. Paraschivescu, prin care acesta constată că i-a comunicat citația, afișând-o pe ușa locuinței sale, din București, calea Dudești, No. 123, precum și în contra procesului-verbal, dresat în ziua de 10 Iunie 1915, de subcomisarul P. Păunescu, prin care acesta afirmă că i-a comunicat copia de pe sentință, prin afișare la același domiciliu de mai sus;

Că, tribunalul, luând act de înscrierea în falș, pe care o găsește serioasă, prin încheierea cu No. 8933 din 25 August 1915 o admite și trimitând cercetarea falșului înaintea judecătorului de instrucție, suspendă judecarea contestațiunii, până ce instanțele în drept se vor pronunță asupra încriminării de mai sus;

Având în vedere că, din dispozițiunile art. 450 și urm. pr. pen., privitoare la procedura falșului, și în special din acelea ale art. 463, rezultă că, cu ocaziunea unui falș incident ivit în cursul unui proces principal de natură penală, judecătorii sunt obligați ca să suspende procesul principal și să trimeată cercetarea falșului la judecătorul de instrucțiune, numai atunci când vor găsi că sunt indicii serioase în contra acelor cari sunt arătați ca autori ai falșului;

Că, din litera și spiritul aceluiași dispozițiuni de lege, mai rezultă că, prin faptul însuș al admisibilităței

inscripțiunii în falș de către judecată, forța probantă a actului incriminat este suspensă;

Având în vedere că, în speță, admiterea inscripțiunii în falș, privind procesul-verbal care constată comunicarea citației către Sinan Husmen, pentru ziua da 16 Aprilie 1915, când a fost condamnat în lipsă și procesul-verbal de comunicarea copiei de pe sentința condamnată, rezultă că forța probantă a acestor procese-verbale a fost suspendată și totdeodată cu dânsa s'a suspendat și caracterul irevocabil al sentinței condamnată, căci numai printr'o comunicare legală a citației și a copiei de pe sentință, condamnățiunea ar fi putut deveni definitivă și executorie prin trecerea termenului de opoziție și apel;

Având în vedere că, din considerațiunile de mai sus, rezultând că hotărîrea de admisibilitate a inscripțiunii în falș aduce de drept suspendarea executărei sentinței condamnată apoi rămâne stabilit, că, întrucât acea hotărîre de admisibilitate a inscripției n'a fost dedusă în apel, Curtea nu mai are nici o putere de apreciere asupra ei, așa că este obligată, ca consecință logică, să admită punerea în libertate a apelantului, până la pronunțarea definitivă, de către instanțele în drept, asupra faptului;

Având în vedere că, nu se poate opune cu succes dispozițiunile art. 1173 c. civ., în care se spune că, executarea actului autentic, investit cu formula executorie, nu se suspendă decât printr'o ordonanță definitivă de trimitere în judecată dată în contra pretinsului autor al falșului actului — ceeace în speță nu ar fi — de oarece dispozițiunile citate aflându-se așezate în condica civilă, ele nu-și au aplicațiunea lor decât în privința unui act sau hotărîri cari conțin executarea unei obligațiuni civile, iar nu a unei pedepse penale, și aceasta din cauza naturei diferite a celor două feluri de executări, căci, pe când în materie civilă o hotărîre se poate execută provizoriu, chiar când este posibilă reformarea ei prin căile de atac ce sunt deschise contră-i, în materie penală executarea nu are loc decât când există o certitudine că hotărîrea nu mai poate fi revocabilă, iar rațiunea s'a spus deja, că, în cazul întâi există reparabilitate când eventual hotărîrea ar fi reformată, pe când în cazul al doilea, orice reparațiune este exclusă;

Având în vedere că, nu se poate opune nici dispozițiunile art. 13 din legea pentru controlul străinilor, din care rezultă că, streinul care se va face culpabil

de delictul că s'a servit cu un pașaport falș pe un alt nume decât al său și care nu va avea reședința în România sau va fi numai în trecere prin țară, va fi judecat în stare de arestare și conform art. 8 din lege, de oarece dispozițiunile textului citat se aplică numai contra străinilor cari n'au reședința stabilită în țară; or, apelantul Sinan Husmen nu se găsește în această situațiune, și această regulă din declarațiunile sale că este stabilit de aproape doi ani în țară, declarațiuni necombătute cu nimic și făcute atât cu ocaziunea dresărei procesului-verbal de constatarea delictului ce i se pune în sarcină, cât și azi înaintea Curței și din împrejurarea că, dacă subcomisarul ce i-a dresat procesul-verbal l-ar fi socotit fără reședință stabilă, l-ar fi arestat din acel moment;

Că, dispozițiunile menționatului articol 13 nu pot fi aplicabile în cazul de față și pentru următoarea considerațiune, că acest text presupune că arestarea străinului să fie făcută odată cu dresarea procesului-verbal, arestare din cauza căreia legea ordonă ca judecata fondului să fie promptă și liberă de orice dificultăți procedurale, în scopul unei dețineri preventive cât se poate mai scurtă, iar nicidecum dispozițiunea legii nu se poate aplică după darea condamnățiunii definitive și cu ocaziunea contestațiunii la executarea acestei condamnățiuni, căci legea în speță n'a prevăzut stare de prevenție în această perioadă a executărei și soluțiunea contrarie este cu atât mai greu de admis, cu cât contestațiunile la executare pot da naștere la complicațiuni și întârzieri — cum este cazul de față al înscripției în falș — din care să rezulte o detențiune preventivă mai lungă decât însăș pedeapsa propriu zisă prevăzută în hotărîre;

Având în vedere că, în ce privește cea de a doua susținere a Ministerului public, care consistă în aceea că, dacă apelantul ar fi lăsat liber, ar fi pericol ca să dispară și să facă ineficace executarea hotărîrei condamnătorii, în caz dacă înscripțiunea în falș s'ar găsi nefondată, o asemenea susținere nu are nici un temei, căci atunci când o prevențiune este dovedită ca ilegală, dar nu poate fi autorizată pe motivul de oportunitate sau alte circumstanțe de fapt;

Că, astfel fiind, apelul lui Sinan Husmen cată a fi admis, ordonându-se punerea sa în libertate.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Al. Dem. Oprescu, în majoritate, admite apelul lui Sinan

Husmen, schimbă în parte sentința tribunalului și admite cererea de suspendare a executării pedepsei.

Semnați: Fr. Papp, I. Coandă, Al. Dem. Oprescu.

Opiniune

Asupra apelului făcut de Sinan Husmen, în contra jurnalului No. 8933 al tribunalului Ilfov, secția I;

Subsemnații, nu împărtășim opiniunea majorității de a se admite apelul și a se suspenda executarea mandatului de arestare, emis contra numitului.

Faptele deduse judecății Curței prin apel sunt următoarele:

Apelantul Sinan Husmen, prin sentința No. 706 din 16 Aprilie 1915, a tribunalului Ilfov, secția I, a fost condamnat în lipsă la trei luni închisoare corecțională, prin aplicațiunea art. 130 c. penal și 7 din legea pașapoartelor, pentru că, fiind supus străin, s'a servit, la controlul făcut, de un pașaport străin și de un bilet de liberă petrecere în țara, de asemenea pe nume străin;

Că, în executarea acestei sentințe, rămasă definitivă prin neopozare și neapelare, s'a emis mandat de arestare, în persoana lui Sinan Husmen, care a și fost depus în penitenciarul Văcărești.

Contra acestei executări, numitul Sinan Husmen a făcut, pe de o parte, contestațiune la tribunal pe motiv că, în timpul judecății, procedura nu a fost îndeplinită față de el, iar pe de altă parte, a făcut și o cerere ca în vederea contestațiunii făcute, să fie liberat pe cauțiune morală, până la judecarea contestațiunii.

Tribunalul, prin jurnalul din 25 August 1915, s'a pronunțat asupra ambelor cereri și pentru că contestatorul Sinan Husmen a declarat în fals procesele-verbale de comunicarea citației și a copiei de pe sentința condamnatore și a indicat ca autor al falșului pe subcomisarul respectiv, tribunalul a suspendat judecarea contestațiunii până la instruirea și judecarea falșului, iar cererea de liberare a respins-o.

În contra celei de a doua părți a hotărârei, contestatorul Sinan Husmen a declarat apel, cerând și în fața Curței admiterea cererii sale de liberare pe cauțiune morală.

Având în vedere că, dacă ar trebui să se ia în considerațiune cererea sa, în termenii în cari e formulată atât la prima instanță, cât și în fața Curței, ar trebui respinsă ca inadmisibilă, neputându-se concepe o liberare pe cauțiune morală sau materială contra și în cursul executării unei pedepse, după cum e în speță, liberarea pe cauțiune nefiind compatibilă decât cu perioada detențiunii preventive, astfel cum de altfel este reglementat și de procedura penală prin art. 113-127;

Având în vedere însă că, Curtea, în complexul ei, a înlăturat această decădere ce ar fi fost bazată pe ne-

potrivirea termenilor, judecând că sacramentalismul termenilor nu mai există azi în lege și a considerat cererea apelantului, nu ca o cerere de liberare pe cauțiune, ci ca o cerere de suspendare a executării până la judecarea contestațiunii, și astfel privită cererea, s'a examinat admisibilitatea ei și asupra acestei chestiuni, s'a născut divergență în sânul Curței, când am susținut că cererea numitului Sinan Husmen, de suspendarea executării, nu poate fi admisibilă pentru următoarele motive:

a) Că, procedura penală ne prevăzând calea contestațiunii, jurisprudența și parte din doctrină sunt de acord că și în materie penală urmează să se aplice dispozițiunea de procedură civilă din art. 400 și urm. care reglementează această cale extraordinară de atac.

Și cum, după dispozițiunile procedurii civile, o contestațiune făcută nu suspendă de drept executarea, ci, din contră, legea lasă la facultatea judecătorilor de a aprecia dacă până la judecarea contestațiunii trebuie să suspende sau nu executarea (art. 401 pr. civ.), tot astfel trebuie judecat și în penal, unde neexistând o altă dispozițiune de lege, urmează să se aplice procedura civilă, și judecătorii își păstrează această facultate de apreciere;

b) Că, în cazul ce ne preocupă, uzând de această facultate de apreciere și având în vedere normele speciale materiei penale, relative la liberări, apelantul Sinan Husmen, fiind străin și fără un domiciliu stabil, așa că ușor ar putea să dispară, cererea sa de suspendare nu poate fi admisă;

c) Că, în afară de aceasta, numitul apelant nu ar putea fi liberat nici din punct de vedere al legii pentru controlul străinilor, care, prin art. 13, spune că străinul care se va face culpabil de vreunul din delictele prevăzute de art. 7 și 8 din legea asupra pașapoartelor și care nu are reședință stabilă, va fi judecat în stare de arestare; or, contravențiunea delictuală comisă de apelant e tocmai aceea prevăzută de art. 7 din legea pașapoartelor, adică aceea de a se fi servit de un pașaport care poartă un alt nume decât al său, iar împrejurarea că faptul a fost constatat la 10 Ianuarie 1915, adică înainte de punerea în aplicare a acestei legi și aceea că numitul s'a judecat liber, nu schimbă soluțiunea, căci el și azi se găsește în aceeași situațiune și dispozițiune din legea controlului străinilor, fiind dispozițiuni de organizare și procedură, se aplică cu efect retroactiv;

d) Argumentul că, prin faptul că apelantul înscriindu-se în fals contra procedurii, și că pe baza acestei înscrieri în fals, judecătorii primei instanțe suspendând judecata contestației, urmează de drept să i se admită și suspendarea executării, căci prin aceasta s'a pus la îndoială însăși condamnațiunea, este de asemenea ne-

întemeiat, căci procedura înscrierii în falș, nu poate avea mai multă tărie, ca ori ce alt mijloc de probațiune; că, numai după ce se va fi statuat asupra falșului, cel puțin printr'o ordonanță definitivă a judecătorului de instrucțiune, executarea ar putea fi suspendată sau înscrierea în falș ar putea motiva suspendarea.

Cum că înscrierea în falș în contra procedurii nu ridică caracterul de definitivă al hotărârii condamnătoare, nu poate atrage sau avea ca efect direct suspendarea executării, ne-o spune prin analogie și art. 1173 c. civ., în care legiuitorul dă această normă, că executarea unui act autentic nu ar putea fi suspendată, când s'a intentat o acțiune criminală contra pretinsului autor al actului, decât după punerea sa sub acuzațiune, iar în aliniatul următor adaugă că, dacă, în cursul unei instanțe, actul se atacă în falș, tribunalele pot, după împrejurări, suspenda executarea;

e) Deasemenea, nici argumentul că între executarea sentințelor civile și a celor penale, ar fi o deosebire, căci în cel dintâi răul ce ar rezulta dintr'o executare ce s'ar dovedi în urmă ca nedreaptă, poate fi reparabil, pe când în cele penale, nu ar mai putea fi, e neîntemeiat;

Că, și acela ce s'ar putea întâmpla ca până la terminarea instrucțiunii falșului, contestatorul să execute întreaga pedeapsă, căci s'ar putea întâmpla și din contră, în cazul unei pedepse mai lungi și apoi în această situațiune excepțională se pot găsi numai acei străini vagabonzi, fără domiciliu, pentru cari legea recomandă chiar detențiunea preventivă, ca un rău necesar;

f) În fine, a admite, în principiu, că facerea unei contestațiuni și înscrierea în falș în contra actelor de procedură, ridică de drept caracterul de definitivitate hotărârii condamnătorie, în caz că judecătorii au suspendat judecata contestațiunii până la instruirea falșului, ar fi o doctrină periculoasă și un mijloc sigur și ușor pentru deținuți, cari știind că aceste înscrieri în falș rămân mai întotdeauna fără sancțiune, să facă o contestațiune și o înscriere în falș, să obțină o suspendare a executării și apoi să dispară; or, un astfel de sistem nu poate fi ridicat la înălțimea unui principiu, mai ales în materie penală;

Pentru aceste motive, suntem de părere a se respinge cererea de suspendare.

Semnați: M. Balș, I. Ionescu-Dolj.

Condemnațiunile colective în Belgia

Germanii asigură că ei se silesc să câștige stima și dragostea Belgienilor rămași în Belgia, și jurnalelor favorabile Germaniei le place să reprezinte viața în Belgia ca aproape normală. Belgienii ar fi, de sigur, mulțumiți să aibă a face cu o putere ocupantă dreaptă și moderată, dacă nu simpatică. Dar nu se întâmplă astfel.

Condemnațiunile curg neconținut, atât asupra colectivităților, cât și a indivizilor. De exemplu, comuna Lovendegem, lângă Gand, a fost de curând lovită de două amenzi succesive de câte 5.000 mărci.

Prima condamnațiune a fost pronunțată la 1 Februarie 1916, pentru că firele telefonice dispăruse de pe teritoriul acestei comune. Cercetările pentru descoperirea culpabilului nu reușise, când faptul se repetă. De îndată autoritatea militară superioară a armatei IV germană a condamnat comuna la o nouă amendă de 5.000 mărci.

O linie telefonică fiind de asemenea distrusă în noaptea de 18 spre 19 Decembrie 1915, pe teritoriul comunei Waesmunster, lângă Termonde, aceeași autoritate militară a supus această comună la o amendă de 3.000 mărci.

În ambele cazuri, condamnațiunile sunt în contradicție directă cu Convenția dela Haga, al cărei art. 50 zice: «Nici o pedeapsă colectivă, pecuniară sau alta, nu va putea fi pronunțată în contra populațiilor pentru fapte individuale, pentru care ele nu ar putea fi considerate ca solidar răspunzătoare».

În cazul de mai sus, ce probă sau chiar ce indiciu, autoritatea germană a găsit pentru a stabili că firele telefonice au fost distruse sau ridicate din cauza lipsei de supraveghere a autorităților comunale sau de către locuitori ai comunei?

Sistemul german este deci tot de a guvernă prin teroare și prin intimidare. Colectivitățile, comunele sau familiile sunt arbitrar și de mai înainte făcute răspunzătoare pentru orice act în contra căruia puterea ocupantă vrea să se garanteze.

Cum este cu neputință ca un delict oarecare să fie comis aiurea decât pe teritoriul unei comune, administrațiunea germană este totdeauna sigură că va putea să lovească cel puțin o colectivitate comună.

Va fi sau nu descoperit culpabilul, comuna pe teritoriul căreia s'a comis delictul, va fi, în tot cazul pedepsită. Singura deosebire este că, dacă culpabilul este descoperit, pe lângă comună, va fi pedepsit și el.

În aceste condițiuni, la ce mai poate servi art. 50 din Convenția dela Haga?

X. Y.

